

PROSTĚ NELA ♥

Můj blog o věcech, které se mi dějí, baví mě nebo mi vrtají hlavou.

Malé
velké zážitky
obyčejné holky

[DOMŮ](#)[O MNĚ](#)[MÉ ZÁŽITKY](#)[KNIHY](#)[VAŘENÍ](#)[MŮJ PES](#)[RŮZNÉ](#)[KONTAKT](#)

VÝLET, KTERÝ MĚL BÝT ÚPLNĚ V POHODĚ

📅 18. května 2015

💬 3 komentáře

Táta má zvláštní představu o tom, co znamená „pohodový výlet“. Když v sobotu ráno prohlásil, že pojedeme na kole k zatopenému lomu a že je to „kousek“, měla jsem se zeptat, kolik kilometrů přesně ten jeho kousek měří.

Prvních deset kilometrů bylo vážně super. Slunce svítilo, cesta vedla kolem řeky a já jsem měla pocit, že bych klidně dojela až k moři. Potom přišel kopec.

„Za zatáčkou už bude rovina,“ povzbuzoval mě táta.

Lhal. Za zatáčkou byl další kopec.

Když jsme konečně dorazili k lomu, měla jsem na tachometru 16 kilometrů a nohy jako z pudinku. Jenže lom byl nádherný. Voda úplně modrozelená, kolem skály a skoro nikde nikdo. Seděli jsme na břehu, jedli svačinu a já jsem nakonec uznala, že to stálo za to.

Cestou domů mě táta motivoval příslibem obří zmrzliny. Fungovalo to.

Celkem 32 kilometrů. Můj osobní rekord. Zítra asi nevstanu z postele.

Poučení pro příště:

Když táta řekne „kousek“, vyžádat si mapu.

O MNĚ

Ahoj!
Jmenuju se Nela, je mi 13 a tady píšu o svém životě. Miluju knihy, dobré jídlo, našeho psa a všechny malé i velké zážitky. Vítejte na mém blogu!

KATEGORIE

Mé zážitky

Knihy

Vaření a dobroty

Můj pes

Hudba

Fotky

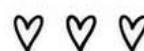

Různé myšlenky

NEJNOVĚJŠÍ PŘÍSPĚVKY

- Výlet, který měl být úplně v pohodě
- Knížka, kterou jsem vůbec nechtěla číst
- Muffiny aneb proč je dobré číst recept až do konce
- Pět nejtrapnějších minut tohoto týdne
- Máme psa. Tedy on má nás.

„Život je lepší,
když si ho zapisuješ.“

KNÍŽKA, KTEROU JSEM VŮBEC NECHTĚLA ČÍST

📅 3. června 2015

💬 5 komentářů

Babička mi přinesla knížku. To by samo o sobě nebylo nic neobvyklého, protože babička je přesvědčená, že knih není nikdy dost. Jenže tahle měla dost nudnou obálku a byla pěkně tlustá.

„To se ti bude líbit,“ řekla.

Samozřejmě. Babičky tohle říkají vždycky.

Položila jsem ji na stůl a asi týden kolem ní chodila. Včera večer jsem ale neměla co dělat, tak jsem si řekla, že přečtu první kapitola. Jen jednu.

Ve 23:47 jsem zjistila, že jsem na straně 126.

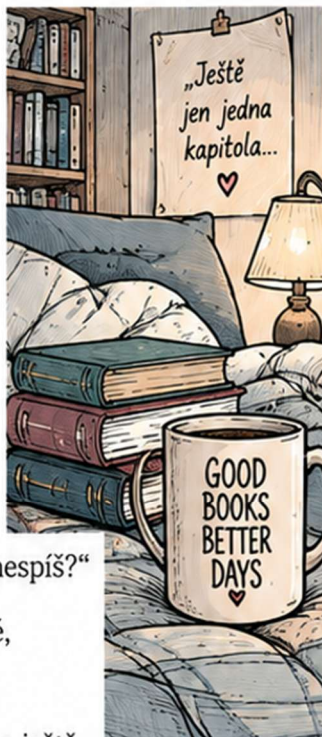
Máma nakoukla do pokoje a zeptala se: „Ty ještě nespíš?“

Rychle jsem knížku zavřela, což bylo dost zbytečné, protože lampička svítila na celý pokoj.

Neprozradím vám, jak to dopadne, protože to sama ještě nevím. Ale je tam tajemný dům, dvě dost zvláštní děti a jedna věc, o které zatím vůbec netuším, k čemu slouží.

Takže se babičce budu muset omluvit. Nahlas jí to ale říkat nebudu. Ještě by si začala myslet, že má vždycky pravdu.

A to by bylo nebezpečné.

„Někdy se ty nejlepší příběhy skrývají
za těmi nejnudnějšími obálkami.“

MUFFINY ANEB PROČ JE DOBRÉ ČÍST RECEPT AŽ DO KONCE

📅 21. června 2015

Dnes jsem se rozhodla, že upeču muffiny. Sama. Bez mamky.
Jak těžké to může být?

Odpověď: docela dost.

Našla jsem recept, naházela do mísy mouku, cukr, vajíčka
a další věci a měla ze sebe výborný pocit. Dokonce jsem těsto
rozdělila do košíčků skoro stejně. Strčila jsem plech do trouby
a vítězoslavně začala uklízet.

Pak jsem na lince objevila hrnek s rozpuštěným máslem.

Chvíli jsme na sebe koukali.

Máslo mělo být samozřejmě v muffinech.

Vytáhla jsem tedy plech, snažila se těsto z košíčků vrátit
do mísy, přidala máslo a všechno znovu promíchala. V tu chvíli
už byla kuchyň pokrytá těstem přibližně od podlahy po strop.

Výsledek? Muffiny vypadají trochu podivně, ale chutnají
překvapivě dobře. Brácha snědl tři, takže buď se opravdu
povedly, nebo je ochotný sníst úplně cokoli.

Příště budu postupovat jinak.

Nejdřív přečtu celý recept.

A pak teprve zapnu troubu.

„Někdy i malé chyby
vedou k velkým (a chutným)
výsledkům.“

PĚT NEJTRAPNĚJŠÍCH MINUT TOHOTO TÝDNE

📅 9. září 2015

Dnes jsem po škole čekala na autobus a na druhé straně zastávky jsem uviděla Kláru. Aspoň jsem si myslela, že je to Klára.

Měla stejné dlouhé hnědé vlasy, podobnou bundu a stála ke mně zády. Tak jsem na ni zavolala. Nic.

Zavolala jsem hlasitěji: „Kláro!“

Pořád nic.

Tak jsem k ní doběhla, plácla ji zezadu do ramene a řekla:

„Ty jsi hluchá, nebo co?“

Otočila se.

Nebyla to Klára.

Byla to úplně cizí holka, možná tak šestnáctiletá, která se na mě dívala, jako bych právě utekla z nějakého ústavu.

Řekla jsem: „Promiň, já myslela...“

A pak jsem z nějakého důvodu dodala: „Vy máte úplně stejné vlasy.“

Nevím proč. Jako by jí to mělo situaci objasnit.

Naštěstí přijel autobus. Nastoupila jsem,

sedla si úplně dozadu a doufala, že ona pojedje jiným.

Nejela.

Seděla dvě řady přede mnou.

Nejdelších pět minut mého života.

Trapné situace jsou nepříjemné,
ale aspoň je na co vzpomínat.. 😊

MÁME PSA. TEDY ON MÁ NÁS. ♥

Malý pes,
velká osobnost
... ♥

4. října 2015

Je to týden, co jsme si přivezli Bena.

Ben je čtyřměsíční kříženec, má obrovské uši, hnědé oči a výraz nevinného zvířátka, které by nikdy nic špatného neudělalo. Je to podvodník.

Za sedm dní stihl rozkousat jednu pantofli, vytáhnout kapesníčky z celé krabičky, odnést bráchovu ponožku na zahradu a sníst půlku mojí svačiny. Včera se mu podařilo dostat do postele, přestože má přísně zakázáno lézt nahoru.

Vzbudila jsem se asi ve dvě ráno a zjistila, že ležím na úplném kraji postele. Ben spal uprostřed. Na mém polštáři.

Chtěla jsem ho sundat dolů. Otevřel jedno oko, podíval se na mě a zase usnul.

Takže jsem ho tam nechala.

Mamce jsem ráno samozřejmě tvrdila, že vůbec netuším, jak se do mého pokoje dostal.

Pravda je, že jsme všichni úplně ztraceni. Ben si nás během jediného týdne dokonale vycvičil.

A myslím, že to moc dobře ví.

Malé tlapky
zanechávají obrovské
stopy v srdci.
♥

